

مهاجرین هندی تبار در ایالات متحده: ماهیت، کیفیت و اثرگذاری در سیاست خارجی (۲۰۰۵-۲۰۲۱)

سید محمد کاظم سجادیپور^۱

مهسا حاجی رحیمی^۲

درجه مقاله: علمی

تاریخ دریافت مقاله: ۱۴۰۱/۱۲/۰۸ تاریخ پذیرش مقاله: ۱۴۰۲/۰۶/۱۲

^۱. استاد دانشکده روابط بین الملل وزارت امورخارجه (mk.sajadpour@sir.ac.ir)

^۲. نویسنده مسئول، دانش آموخته کارشناسی ارشد روابط بین الملل، دانشکده روابط بین الملل وزارت امورخارجه

(mahsa.rahimiofficial@yahoo.com)

چکیده

در دنیایی که مهاجرت به سطوح بی‌سابقه‌ای رسیده‌است، نقش دیاسپورا به‌عنوان بازیگران دیپلماتیک بالقوه، می‌تواند به ایجاد گفت‌وگوی فراملی بین کشورها در حوزه استراتژی سیاست-خارجی کمک نماید. دیاسپورا هند با داشتن جمعیتی بالغ بر ۲.۷ میلیون نفر در آمریکا در رتبه‌ی دوم بعد از چین، به‌عنوان جوامع فراملیتی به بازیگران مهم غیردولتی و نیز عوامل تعیین‌کننده در روابط سیاسی و اقتصادی بین‌المللی بین دو کشور تبدیل شده‌است. در این پژوهش با روش کیفی مبتنی بر تحلیل توصیفی به‌دنبال پاسخ به این پرسش هستیم که چگونه دیاسپورا هند توانسته‌است در دو موضوع توافق هسته‌ای و مدیریت کرونا در سال‌های (۲۰۲۱-۲۰۰۵) بر روند سیاست‌خارجی آمریکا در قبال هند تأثیر بگذارد؟ در پاسخ، فرضیه پژوهش حاضر این است که جامعه هندو-آمریکایی مقیم ایالات‌متحده از طریق مشارکت سیاسی و دیپلماسی در کنار بودجه مالی مناسب توانست در کنگره‌ی ایالات متحده به هم‌سو کردن مقامات آمریکا در حمایت از برخی سیاست‌های هند نقش مؤثری داشته باشد. طبق یافته‌های پژوهش، مهاجرین هندی تبار در ایالات‌متحده آمریکا در قالب دیپلماسی دیاسپورا و از طریق انجمن‌های هندو-آمریکایی و حضور فعال سیاسی در کنگره توانستند گام‌های مهمی در راستای دستیابی به توافق هسته‌ای و تسهیل کمک‌رسانی از سوی آمریکا به هند در دوره‌ی همه‌گیری کوید ۱۹ داشته باشند.

● واژگان کلیدی

آمریکا، توافق هسته‌ای، دیپلماسی دیاسپورا، سیاست‌خارجی، مدیریت کرونا، هند.

امروزه حوزه‌ی دیپلماسی و حوزه‌های مرتبط با آن از تمرکز بر دولت‌ها به‌عنوان تنها بازیگران به‌طور چشم‌گیری فراتر رفته است. دیپلماسی، منحصراً توسط دولت‌ها صورت نمی‌گیرد، بلکه توسط بازیگران غیردولتی نیز اعمال می‌شود. از سوی دیگر با توجه به افزایش آمار مهاجرین به کشورهای دیگر، دولت‌ها توجه مجددی به رابطه بین دولت‌های خویشاوند بالقوه و گروه‌های قومی فرامرزی ایجاد کرده‌اند. به این ترتیب، دولت‌های بیشتری با جمعیت‌های خارج از کشور خود «دیاسپورا» پیوند برقرار می‌کنند، و این جمعیت‌ها ادعاهای قاطعانه‌تری برای به‌رسمیت شناختن موقعیت منحصربه‌فرد خود به‌عنوان اعضای جوامع فرهنگی و سیاسی دارند (Baubock&Faist,2010:131). از سوی دیگر، با توجه به جهانی شدن و آزادسازی نظام اقتصادی جهانی همراه با پیشرفت سریع فن‌آوری‌های حمل‌ونقل و ارتباطات، پیوندهای اجتماعی-اقتصادی، سیاسی و فرهنگی مهاجرین با کشورهای مبدأ خود بسیار قوی‌تر شده‌است. از این رو، دیاسپوراها نه تنها در سطح بین‌المللی، بلکه در امور داخلی سیاسی و اقتصادی کشورهای خود نیز بیش از هر زمان دیگری اهمیت پیدا کرده و به‌عنوان یک «پیوند اجتناب‌ناپذیر» بین خانه و سرزمین میزبان خود ظاهر می‌شوند (Mahalingam,2010) و به دولت‌های مبدأ و سرزمین میزبان کمک می‌کنند تا با ارائه «دانش جامع از جوامع مبدأ خود» به ایجاد نوعی از تعامل میان دولت‌ها کمک نمایند (Collins&Bekenova,2017:4-6-7).

این رویکرد استراتژیک به مهاجرین نه تنها قدرت نرم یک دولت را تقویت می‌کند، بلکه شبکه جهانی اتحاد و مشارکت آن را نیز تقویت می‌نماید. علاوه بر این، دیاسپوراها نقش مهمی در شکل‌دهی روایت و برداشت از کشورهای مبدأ خود در عرصه بین‌المللی دارند. آن‌ها از طریق تلاش‌های حمایتی خود، به شکل‌گیری سیاست‌هایی کمک می‌کنند که مستقیماً بر سرزمین خود و بر تصمیم‌گیری‌های مربوط به تجارت، کمک‌های خارجی و مهاجرت تأثیر می‌گذارد. این تعامل پویا بین دیاسپورا و دولت‌ها ماهیت در حال تحول دیپلماسی را برجسته می‌سازد. جایی که در آن بازیگران غیردولتی تأثیر قابل توجهی بر چشم‌انداز ژئوپلیتیکی دارند. همچنین بر اهمیت شناخت و بهره‌برداری از پتانسیل دیاسپورا به‌عنوان دارایی‌های ارزشمند در تلاش‌های دیپلماتیک مدرن تأکید می‌کند. از این جهت، در این دنیای به هم پیوسته، نقش دیاسپوراها همچنان در حال تکامل است که به‌طور بالقوه منجر به

همکاری‌ها و هم‌افزایی بیشتر بین دولت‌ها و جوامع پراکنده آن‌ها می‌شود، و پتانسیل برای دیاسپوراها برای شکل دادن به روابط و سیاست‌های بین‌المللی بیشتر خواهد شد.

در ادامه، این پژوهش با روش کیفی مبتنی بر رویکرد تحلیل توصیفی در پی پاسخ‌گویی به این سؤال است که چگونه دیاسپورا هند مقیم ایالات متحده توانست بر روند سیاست‌گذاری آمریکا در قبال هند در دو موضوع توافق هسته‌ای و مدیریت کرونا تأثیر بگذارد؟ در پاسخ این فرض مطرح می‌گردد که مهاجرین هندی تبار در ایالات متحده به‌عنوان بازیگران دیپلماتیک بالقوه به انجام وظایفی نظیر مشارکت سیاسی در کنگره، و مذاکره دست به اقدامات قابل توجهی زدند. در حقیقت، اهمیت این نوشتار بررسی توانایی تأثیرگذاری دیاسپورا هند بر سیاست خارجی آمریکا است که با استفاده از گردآوری داده‌ها از کتاب‌ها و مقالات در قالب سه بخش کارکرد دیپلماسی دیاسپورا، اهمیت پتانسیل سیاسی دیاسپورا برای دولت هند و اقدامات سیاسی مهاجرین هندی تبار در آمریکا در دو موضوع مدیریت کرونا و توافق هسته‌ای به آن خواهیم پرداخت.

پیشینه پژوهش

در خصوص ایده‌ی دیپلماسی دیاسپورا مطالعات موردی گوناگونی در مناطق مختلف جهان صورت گرفته‌است که ایده‌ی نظری این نوشته نیز برآمده از آن‌ها می‌باشد که در ادامه به برخی از این پژوهش‌های پردازیم.

در مقاله "دیپلماسی عمومی از طریق تعامل با دیاسپورا: مطالعه موردی ترکیه"، نوشته‌سبنا کوشر^۱ و بایرکتار اکسل^۲، دو نویسنده به نحوه به کارگیری دولت ترکیه از دیاسپورا ترک به‌عنوان ابزار دیپلماسی عمومی برای اعمال قدرت نرم می‌پردازند. این مهم از سوی دولت ترکیه با هدف اصلاح وجهه ترکیه و احیای برنامه عضویت در اتحادیه اروپا در اوایل دهه ۲۰۰۰ دنبال شد. این مقاله در نهایت به تغییراتی که در سیاست‌گذاری این کشور در قبال دیاسپورا ترک اتفاق افتاد نیز اشاره می‌کند (Köşer&Aksel, 2017). لوا بیرکا^۳، دیدس کلاوینش^۴، در مقاله‌ی "دیپلماسی دیاسپورا: دیدگاه شمال اروپا و بالتیک"، از دیپلماسی دیاسپورا به‌عنوان ابزاری برای پیشبرد روابط رسمی بین دولت‌ها یاد می‌کنند. هدف این مقاله، ارائه شیوه‌های توسعه و درک بیشتر واژه دیپلماسی دیاسپورا است. این

1. Şebnem Köşer

2. Bayraktar Aksel

3. Leva Birka

4. Didzis Kļaviņš

مقاله در مجموع، از طریق مصاحبه با نمایندگان دولت، بینشی را در مورد چگونگی در نظر گرفتن دیاسپورا و این که آیا دیاسپورا به عنوان منبعی برای کشورهای خود در نظر گرفته می شود ارائه می دهد (Klaviņš & Birka, 2020). در پژوهشی دیگر تحت عنوان "پیشبرد دیپلماسی دیاسپورا در دنیای شبکه ای" که بر مبنای دیپلماسی دیاسپورا نوشته شده است، النا داگلاس^۱ و دایان استون^۲ به ظهور تنها شبکه رسمی و جهانی دیاسپورا استرالیا و تبدیل شدن آن به ابزاری برای دیپلماسی عمومی پردازند که این شبکه کوچک در نیویورک به دنبال باز کردن درهایی برای استرالیا در بزرگترین بازار جهان یعنی آمریکا می باشد. آن ها در این مقاله نشان می دهند که این شبکه چگونه با عضوگیری از افراد در حوزه های هنر، تجارت و با ایجاد مشارکت با سازمان های دولتی فدرال، مرکز شبکه خود را در آمریکا توسعه دادند. هدف این مقاله در مجموع، اشاره به توانایی این شبکه و دستاوردهای آن از جمله ارتقا تصویر ملی از استرالیا برای مخاطبان بین المللی می باشد (Douglas & Stone, 2018).

مبانی و مفاهیم

از نظر مفهومی و نظری، این پژوهش از دو مفهوم دیپلماسی و دیاسپورا برای بررسی نحوه عملکرد و تأثیرگذاری مهاجرین هندی تبار در سیاست خارجی آمریکا بر روی دو موضوع توافق هسته ای و مدیریت کرونا بهره گرفته است. واژه دیاسپورا مطرح شده در این پژوهش با آن تعریف کلاسیک خود که به اخراج قوم یهود از بابل و مفهومی غم انگیز از دست دادن وطن و تمایل به بازگشت به سرزمین اجدادی است متفاوت می باشد. در حال حاضر علوم اجتماعی به این اصطلاح معنای بسیار گسترده تری داده است. رابین کوهن^۳ چهار دسته از دیاسپورا را در مقدمه کتاب جهانی دیاسپورا توصیف می کند. نوع اول از دیاسپورا مربوط به پراکندگی جامعه ای که مجبور به ترک سرزمین اجدادی یا کشور محل استقرار در پی یک رویداد سرنوشت ساز است می باشد، نوع دوم مربوط به کارگر (آوارگی یا مهاجرت افراد در جستجوی کار به خارج از کشور)، و نوع سوم به مهاجران توسعه طلب (با هدف ارضای جاه طلبی) اطلاق می گردد و در آخر مهاجران حرفه ای (مهاجرت به منظور انجام فعالیت های تجاری و توسعه ای) را در بر می گیرد (Agunias & Newland, 2012a: 15).

در گفتمان معاصر، «دیاسپورا» معمولاً به جای «مهاجر» استفاده می شود و یا به گروه هایی از مردم که پیوندهای اجدادی با یک دولت ملت دارند و در حال حاضر در کشور دیگری زندگی می کنند

1. Elena Douglas

2. Diane stone

3. Robbin cohen

نسبت داده می‌شود. دیاسپوراها را می‌توان به‌عنوان گروه‌هایی از مردم پراکنده درک کرد که انجمن‌های نمادین و/یا مادی را با یک میهن ایده‌آل به اشتراک می‌گذارند که ممکن است به شکل یک دولت-ملت باشد (Abebe, 2017:56). از نظر جنیفر برینکرهوف^۱، دیاسپورا «تعلق روانی به یک فرهنگ مشترک در کشور میزبان یا کشور مبدأ» است. در تعریف ارائه شده توسط گابریل شفر^۲: «دیاسپورای مدرن، گروه‌های قومی اقلیت با منشاء مهاجر هستند که در کشورهای میزبان زندگی می‌کنند و در عین حال از نظر عاطفی و مادی با کشور مبدأ خود روابط نزدیک دارند. در این حالت این دست از مهاجران بر این باورند که با کشور مبدأ خود هویت مشترک دارند و مایلند با آن ارتباط برقرار کنند که می‌تواند برای توسعه (Agunias&Newland, 2012b:15) از این جهت مفید باشد که اعضای دیاسپورا خارج از وطن، خود را بخشی از جامعه ملی میهن معرفی می‌کنند و به همین دلیل، اغلب برای مشارکت در امور مربوط به وطن فراخوانده یا درگیر می‌شوند (Nurse, 2018).

از سوی دیگر، مفهوم نظری دیپلماسی دیاسپورا به رویه جمعی درگیر شدن در اقدامات دیپلماتیک توسط اعضای دیاسپورا به جای دولت چه از طریق تعیین رسمی کنسول‌های افتخاری (Leira, 2013:160) و چه به صورت غیر رسمی به‌عنوان دیپلمات‌های شهروند نیز اطلاق می‌گردد. دیاسپورا نقش مهمی در ترویج سرمایه‌گذاری خارجی، تجارت، نوآوری، دسترسی به فناوری، ارائه کمک‌های اقتصادی و نظامی، یا تأثیرگذاری بر نتایج سیاسی در کشورهای میزبان خود دارند (Shain& Barth, 2003:449)؛ با این حال مهاجران می‌توانند چیزی بیش از کمک اقتصادی ارائه دهند: آن‌ها می‌توانند با دولت، سازمان‌های بین‌دولتی یا فراملی، بازار بین‌المللی و سازمان‌های غیردولتی ملی (NGO)، رسانه‌ها، بخش خصوصی و سایر بازیگران همکاری کنند (McConnell, 2017:235). بنابراین از آن جایی که مهاجران جنوب آسیا از سیاسی‌ترین مهاجران در جهان هستند؛ بسیج آن‌ها می‌تواند بر روی امور سیاسی میهن متمرکز شود (Bentz&Guyot, 2021) همان گونه که مهاجرین هندی به‌عنوان یکی از ثروتمندترین اقلیت‌ها در بسیاری از کشورهای توسعه یافته توانسته‌اند به‌عنوان «پلی» بین کشور مبدأ و میزبان عمل کنند (Hindustantimes, 2021) و از طریق کمک مالی و با مشارکت و نفوذ سیاسی خود در آمریکا توجه مقامات ایالات متحده را به منافع ملی کشور مبدأ شان متوجه سازند (Nirappil&Ali, 2021).

¹ Jennifer Brinkerhoff

² Gabriel Sheffer

۱- کارکرد دیپلماسی دیاسپورا

دیاسپورا قدرت تأثیرگذاری زیادی در تصمیمات سیاست خارجی کشورها و سازمان‌های بین‌المللی دارند. آن‌ها بازیگران دیپلماتیک بالقوه‌ای هستند که به وظایف اصلی دیپلماسی در ارتباطات، نمایندگی و مذاکره مبادرت می‌ورزند. دیاسپورا همچنین ممکن است به دنبال تأثیرگذاری بر برنامه‌های سیاست داخلی و خارجی در کشورهای مبدأ خود باشند یا با دیگر بازیگران دولتی و سازمان‌های بین‌المللی لابی کنند. دیاسپوراها به‌عنوان گروه‌های ذی‌نفع ویژه در سیاست‌گذاری ملی و هم‌به‌عنوان شبکه‌های جامعه مدنی فراملی صدای بین‌المللی قدرتمندی دارند. آن‌ها می‌توانند به تلاش‌های دیپلماسی عمومی به‌عنوان سفیران حسن نیت و کمک به ارائه تصویری دقیق و معاصر در خارج از کشور کمک کنند. اگر اعضای دیاسپورا به درستی بسیج شوند، بدون شک دیاسپورا نقشی کلیدی در تکمیل تلاش‌های یک دولت برای ارائه قدرت نرم خود ایفا می‌کنند. البته آن‌ها تنها زمانی می‌توانند بر سیاست‌های خارجی دولت میزبان تأثیر بگذارند که اهداف آنان مطابق با منافع ملی دولت میزبان باشد و آن را تهدید نکند (Christian, 2019a).

از این رو، تعامل با دیاسپورا به عنصر مهمی از سیاست خارجی تبدیل شده‌است که می‌بایست برای اهداف اقتصادی، سیاسی و استراتژیک مورد استفاده قرار گیرد (Christian, 2019b). امروزه نگاه به مهاجرت افراد ماهر و فرار مغزها از سوی دولت‌ها جایگزین این ایده شده‌است که دیاسپورا می‌تواند به‌عنوان پلی بین کشور محل اقامت و مبدأ خود عمل کند (Akçapar & Akse, 2017: 137). بهره‌مندی از آن‌ها به‌عنوان دارایی‌های سیاسی در روش‌هایی که دولت‌ها به‌طور فزاینده‌ای دیپلماسی دیاسپورا را به کار می‌برند، مشهود است، که به‌عنوان «درگیر کردن جامعه خارج از کشور برای مشارکت در ایجاد روابط با کشورهای خارجی» تعریف می‌شود. در دانش پژوهی، این تعریف اغلب برای مفهوم‌سازی فرآیندهایی که کار رفته‌است که حضور جوامع دیاسپورا مقیم در یک کشور توسط آن انجام می‌شود و به ابزاری برای دولت‌ها برای دستیابی به اهداف سیاست خارجی مانند همکاری اقتصادی و سیاسی با دولت‌های دیگر، ارتقای تصویر ملی یک کشور برای کشورهای خارجی و ایجاد مشارکت بین بازیگران و آژانس‌های دولتی و غیردولتی در کشورهای مختلف عمل می‌کند (Dickinson, 2020a: 756-757). لازم است در این جا به این موضوع اشاره کرد که تعهد دیاسپورا به کشور مبدأ شان موضوع جدیدی نیست، و مدت‌ها قبل از این که جامعه بین‌المللی از آن آگاه باشد، مهاجران و فرزندان آن‌ها تلاش‌های در جهت توسعه چه در حوزه عمومی و چه در حوزه خصوصی داشته‌اند. با این وجود، امروزه دولت‌ها در هر دو انتهای روند مهاجرت (کشور مبدأ و میزبان)

بیش از هر زمان دیگری ارزش مشارکت خودجوش را می‌بینند و به دنبال ایجاد همکاری با دیاسپورا هستند. کشورهای مبدأ مایل به جذب استعدادها و منابع دیاسپورا هستند، در حالی که کشورهای میزبان امیدوارند اثربخشی کمک‌های توسعه و سیاست‌های خود را در زمینه‌ی مهاجرت و ادغام افزایش دهند. در هر دو طرف، سیاست‌گذاران و دست‌اندرکاران یک هدف را دنبال می‌کنند و آن، تقویت نقش دیاسپورا در توسعه و دستیابی به منافع ملی است که به نوبه‌ی خود چشم‌اندازهای عالی برای تعامل ایجاد می‌کند (Karanou, 2015: 1-2).

با این حال، ایجاد ارتباط مستقیم با جوامع دیاسپورا با استفاده از ابزارهای سیاستی خاص و شیوه‌های دیپلماسی عمومی نیز بخشی جدایی‌ناپذیر از این فرآیندها می‌باشد. دیپلماسی دیاسپورا شامل طیف گسترده‌ای از فعالیت‌های کنسولی و عمومی است که پیوندهای عاطفی را در دیاسپورا تقویت می‌کند. در حالی که دیپلماسی سنتی به‌عنوان طراحی و هدایت دولت در نظر گرفته می‌شود، دیپلماسی دیاسپورا بخشی از دیپلماسی عمومی را تشکیل می‌دهد و نقش آن در ایجاد روابط بین بازیگران غیردولتی است. این دیپلماسی بر پایه متقاعدسازی بنا شده‌است که برای تسهیل شبکه‌سازی و تأثیرگذاری بر نحوه تفکر ذی‌نفعان در مورد مسائل و افزایش اعتبار ایده‌ها یا اهداف ضروری است (Dickinson, 2020b: 757).

۲- اهمیت پتانسیل سیاسی دیاسپورا برای دولت هند

امروزه اهمیت دیاسپورا در روابط بین دولت‌های میهن و دیاسپورا از سه جهت تغییر کرده‌است. اول، دولت‌ها به طور فزاینده‌ای به دیاسپوراهای خود نه به‌عنوان تأملی در مورد آن، بلکه به‌عنوان دارایی‌های مهم برای کشورشان نگاه می‌کنند. دوم، دیاسپوراها کمک‌های اقتصادی، اجتماعی، فرهنگی و سیاسی فزاینده‌ای به سرزمین‌های خود می‌کنند. سوم، دیاسپوراها به‌طور فزاینده‌ای به ارتقای منافع کشور خود در جامعه میزبان کمک می‌کنند. از لحاظ تاریخی، دولت‌ها نگرش‌های متفاوتی نسبت به مهاجرین خود داشته‌اند. آن‌ها در برخی موارد سعی در جلوگیری از مهاجرت داشته و در مواردی نگرش‌های سهل‌گیرانه نسبت به آن اتخاذ کرده‌اند (Huntington, 2004a). در این میان، نخست وزیر هند نارندرا مودی^۱، به خوبی به نقش مهاجران به‌عنوان یک «دارایی استراتژیک» در توسعه همه‌جانبه هند پی برده بود. جواهر لعل نهرو^۲، اولین نخست وزیر هند، سیاست «جدایی فعال» از مهاجران هندی را دنبال کرد. او نگران بود که ارتباط با هندیان خارج از مرز و حمایت از آن‌ها به حاکمیت کشورهای

¹ Narendra Modi

² Jawaharlal Nehru

میزبان خدشه وارد کند. سال‌ها بود که هند صرفاً در روزهای ملی یا مناسبت‌های مهم‌ها جامعه‌ی هندی خود تعامل داشت. تحت رژیم نخست وزیر راجیو گاندی،^۱ سیاست دیاسپورا تقویت شد. با این حال، سیاست دست‌یابی به مهاجران هندی به‌طور جدی در دوره تصدی نخست وزیر آتال بیهاری واجپایی^۲ آغاز شد و کنواسیون (Pravasi Bharatiya Divas (PBD) برای اولین بار در سال ۲۰۰۳ راه‌اندازی شد (Teckchandani, 2022a). این کنواسیون هر دو سال یک بار بازگشت مهاتما گاندی در ۹ ژانویه سال ۱۹۱۵ از آفریقای جنوبی به هند را جشن می‌گیرد. هدف اصلی کنواسیون نشان دادن کمک‌های سالانه جامعه هندی خارج از کشور به توسعه هند است (Pbdindia, 2022). در این میان نرندرا مودی از سال ۲۰۱۴ نقش این کنواسیون را در توسعه اقتصادی هند تقویت کرده‌است و برای او دیاسپورا یک «دارایی» است و نه «بدهی» (Teckchandani, 2022b). وی تعاملات متعددی با هندیان خارج از مرز داشته است؛ تا با به خدمت گرفتن دیاسپورا خود، داستانی بین‌المللی اما مهم‌تر از همه، داستانی معتبر درباره‌ی کشور خود ایجاد کند (Srinivas, 2019).

بنابراین سیاستی که هند اتخاذ کرده، پرورش پایدار دیاسپورا و دست‌یابی به این جامعه و همکاری آن‌ها در نقش فعال اقتصادی و سیاسی برای دولت هند می‌باشد. در حال حاضر نمایندگی‌های هند در خارج از کشور توجه ویژه‌ای به فرهنگ‌سازی دیاسپورا دارند و این مهم، معمولاً توسط سفیران هدایت می‌شود که ممکن است مسئولی را به‌ویژه در سفارت‌خانه‌های بزرگ که در مراکز عمده دیاسپورا قرار دارند، تعیین کنند. دیاسپورا منبع منحصر به فردی از توصیه‌های عملی در دیپلماسی دوجانبه می‌باشد و درگیر کردن آن‌ها در این فرآیند از طریق اعضای برجسته جامعه دیاسپورا که ظرفیت لازم را دارند هم‌چون پل ارتباطی عمل می‌کند (Rana, 2009:367). همان‌گونه که هندوهای مقیم آمریکا از طریق تأثیر قدرت نرم و سهمشان در قدرت اقتصادی-سیاسی در آمریکا توانستند از طریق فدراسیون ملی انجمن هندو-آمریکایی توجه را به سمت نگرانی‌های خود متمایل ساخته و تحریم‌های اعمال شده بر کشور خود را، که توسط گروه تامین‌کنندگان هسته‌ای (NSG)^۳ پس از گسترش سلاح‌های هسته‌ای در سال ۱۹۹۸ که بنابر توصیه ایالات متحده اعمال شده بود، خنثی سازند (Baniwal, 2018). از این رو در جهان معاصر، دولت‌های میهن به مهاجران خود به‌عنوان کمک‌کنندگان کلیدی به وطن نگاه می‌کنند. دولت‌ها تشویق به مهاجرت، گسترش، بسیج و سازماندهی دیاسپوراهای خود و نهادینه کردن ارتباطات وطن خود را به منظور ارتقاء منافع وطنی در

1. Rajiv Gandhi

2. Atal Bihari Vajpayee

3. The Nuclear Suppliers Group

کشورهای میزبان به نفع خود می‌دانند. کشورهای توسعه‌یافته از طریق صادرات سرمایه، فن‌آوری، در امور جهانی نفوذ می‌کنند؛ کشورهای فقیر از طریق صادرات مردم تأثیر می‌گذارند (Huntington, 2004b).

جدول ۱. دستاوردهای هندی‌های مقیم آمریکا

	اسامی	دست‌آورد در آمریکا
۱	Vinod Dham	خالق تراشه پنتیوم (Pentium chip)
۲	Satya Nadela	مدیر عامل مایکروسافت
۳	Indra Nooyi	مدیر عامل شرکت پپسی
۴	Sabeer Bhatia	بنیان‌گذار (Hotmail)
۵	Sunder Pichai	سازنده مرورگر گوگل کروم
۶	Vivek Gundotraman	طراح (Google+)

منبع: (Baniwal, 2018)

۱-۲ نقش دیاسپورا هند در آمریکا

از نظر تاریخی آمریکا جامعه مهاجرپذیری است که در اواخر قرن بیستم درهای خود را به روی ده‌ها میلیون مهاجر جدید گشود (Huntington, 2004c). ماهیت دولت و جامعه آمریکا به گونه‌ای است که قدرت سیاسی مهاجران خارجی را افزایش می‌دهد. پراکندگی اقتدار در میان دولت‌های ایالتی و فدرال، و بوروکراسی‌های با ساختار خودمختار، مانند گروه‌های ذی‌نفع داخلی نقاط دسترسی متعددی را برای ترویج سیاست‌های مطلوب و مسدود کردن سیاست‌های نامطلوب فراهم می‌کند. سیستم دو حزبی بسیار رقابتی در آمریکا نیز به مهاجرانی که دارای موقعیت استراتژیک هستند، این فرصت را می‌دهد تا بر انتخابات در حوزه‌های تک‌عضوی مجلس نمایندگان تأثیر بگذارند. انتخابات گسترده سنا علاوه بر چندفرهنگی و اعتقاد به ارزش‌های مهاجرین برای حفظ فرهنگ و هویت اجدادی خود، فضای فکری، اجتماعی و سیاسی بسیار مطلوبی را برای نفوذ دیاسپوراها فراهم می‌کند (Krik, 2008a: 278).

هانتینگتون^۱ نیز پیش‌تر حضور مهاجرین و نفوذشان بر مجلس نمایندگان آمریکا را پیش‌بینی می‌کرد. والت^۲، نظریه‌پرداز برجسته روابط بین‌الملل و منتقد لابی‌های قومی (به ویژه «لابی اسرائیل»)،

¹ Huntington

² Stephen Walt

نیز به صراحت هندی-آمریکایی‌ها را با دهلی نو مرتبط می‌دانست. والت با استناد به گزارش سال ۲۰۰۲ از سوی کمیسیون دولت هند، باور داشت که «هندو-آمریکایی‌ها نقش مهمی در ایجاد فضای نظر مساعد در کنگره ایالات متحده ایفا می‌کنند»، و حفظ تابعیت مضاعف هندی‌های خارج از کشور از نظر وی به خوبی نشان‌دهنده این موضوع بود که دولت هند از مهاجرین هندی به‌عنوان یک «سلاح سیاسی قوی» در استراتژی «نفوذ داخلی» با هدف تأثیرگذاری مطلوب بر ایالات متحده استفاده می‌نماید (Huntington, 2004d).

۳- دیپلماسی دیاسپورا هند در ایالات متحده

۳-۱ توافق هسته‌ای و دیاسپورا هند

مهاجرین هندی ساکن در ایالات متحده در تشکیلاتی نظیر: دانشگاه‌های آیوی لیگ^۱، هالیوود، رسانه‌ها، سیستم قضایی و به‌ویژه سیاست که اغلب برای مهاجران غیرقابل دسترس می‌باشد نفوذ کرده‌اند (جدول شماره ۱ و ۲ را مشاهده کنید). در این میان، می‌توان به چندین سیاستمدار برجسته هندی الاصل نظیر: کامالا هریس^۲ معاون رئیس جمهور؛ نیکی هیلی^۳ سفیر سابق ایالات متحده در سازمان ملل و فرماندار کارولینای جنوبی؛ و بای جیندال^۴ فرماندار سابق لوئیزیانا و لیست بلند بالایی از سایرین اشاره کرد (Betigeri, 2019). وجود بیش از ۲۰ هندو-آمریکایی در سطح مقامات دولتی پس از پیروزی جو بایدن در سال ۲۰۲۰ که حداقل ۱۷ نفر از آن‌ها در پست‌های کلیدی حضور دارند (Yegavian, 2020) خود، نشان‌دهنده نفوذ هندی‌ها در سیاست آمریکا می‌باشد. هندو-آمریکایی‌ها با درآمد متوسط بیش از ۱۲۶۰۰۰ دلار در سال، به ثروتمندترین قومیت در آمریکا تبدیل شده‌اند (The Hindu, 2021). آن‌ها نقش مهمی در تأثیرگذاری بر سیاست خارجی آمریکا در قبال هند بازی کرده‌اند؛ لغو تحریم‌های هسته‌ای به توصیه آمریکا بر هند پس از گسترش سلاح‌های هسته‌ای نمونه‌ای از تأثیر قدرت نرم همین جامعه است.

طی توافق هسته‌ای بر آمده از لغو تحریم‌ها و تحکیم «لایه هند»، اولین اعلام رسمی برنامه‌های همکاری ایالات متحده و هند در زمینه انرژی هسته‌ای غیرنظامی در سفر نخست وزیر مانموهان سینگ^۵ به واشنگتن در ژوئیه ۲۰۰۵ آغاز شد. در نتیجه‌ی این ملاقات، هند به بازرسان آژانس

1. Ivy League

2. Kamala Harris

3. Nikki Haley

4. Bobby Jindal

5. Manmohan Singh

بین‌المللی انرژی اتمی (IAEA) اجازه دسترسی به تأسیسات هسته‌ای غیرنظامی خود را داد و موافقت خود مبنی بر تعلیق آزمایش‌های هسته‌ای را اعلام کرد. همچنین هند متعهد به تقویت امنیت زرادخانه‌های هسته‌ای خود در راستای مذاکره درباره‌ی پیمان قطع مواد شکافت‌پذیر (FMCT) با ایالات‌متحده شد که تولید مواد شکافت‌پذیر را برای اهداف تسلیحاتی ممنوع می‌کرد (Krik, 2008b: 277-280). طی این توافق، کنگره ایالات‌متحده در ۱ اکتبر ۲۰۰۸ موافقت‌نامه‌ی را برای تسهیل همکاری هسته‌ای بین ایالات‌متحده و هند تصویب کرد. این توافق به‌عنوان نقطه‌ی عطفی در روابط بین ایالات‌متحده و هند بود و جنبه جدیدی را در تلاش‌های بین‌المللی منع اشاعه معرفی می‌کرد. این توافق برای اولین بار در بیانیه مشترکی که بوش و نخست‌وزیر هند مانموهان سینگ در ۱۸ ژوئیه ۲۰۰۵ منتشر کردند، تعلیق سه دهه‌ای ایالات‌متحده در تجارت هسته‌ای با هند را لغو کرد. طی این توافق آمریکا به برنامه انرژی هسته‌ای غیرنظامی هند کمک می‌کرد و شرکت‌های آمریکایی اجازه داشتند رآکتورهای هسته‌ای در هند بسازند (Bajoria & Pan, 2010).

دلیل رفع تحریم‌ها اما، لابی قوی هندو-آمریکایی‌ها در ایالات‌متحده بود. برای مثال، فدراسیون ملی انجمن هندو-آمریکایی (NFIA)^۱، اعضای خود را بسیج کرد تا با فشار بر کنگره و دولت آمریکا، مقامات آمریکایی را به سمت لغو تحریم‌ها هدایت کند (Krik, 2008c: 277). با این وجود، مهاجرین هندی به خوبی می‌دانستند که تصویب آسان توافق امکان‌پذیر نیست، زیرا با وجود این که جمهوری خواهان در آن زمان اکثریت لازم را در کنگره آمریکا داشتند و این توافق توسط دولت بوش حمایت شد اما در وزارت امور خارجه آمریکا و لابی منع اشاعه هسته‌ای، بازیگرانی حضور داشتند که با تصمیم ایالات‌متحده برای استثنا کردن هند از مقررات هسته‌ای مخالف بودند. گروه‌های لابی هسته‌ای ضد هندو-آمریکایی، و فعالان منع اشاعه سلاح‌های هسته‌ای مانند دیوید آلبرایت^۲، دن برتون^۳ جمهوری خواه برجسته از ایندیانا و دانا روراچر^۴ از کالیفرنیا در برابر توافق مقاومت می‌کردند. بنابراین، هند فعالیت‌های مختلف لابی هسته‌ای خود را توسط ۱.۶ میلیون هندو-آمریکایی مرفه ساکن ایالات‌متحده تشدید کرد. در نتیجه، این پیمان هسته‌ای، با هدف رسیدگی به بحران انرژی در آینده هند، به هندو-آمریکایی‌های مهاجر انگیزه داد تا برای حمایت از توافق هسته‌ای تلاش کنند. فعالیت آنان در این راستا به هزینه‌های سنگین برای لابی، مشارکت در مبارزات انتخاباتی و روابط عمومی برای متقاعد کردن کنگره‌ی آمریکا برای تصویب توافق پیگیری شد. آن‌ها

¹ National Federation of Indian American Associations

² David Albright

³ Dan Burton

⁴ Dana Rohrabacher

لابی‌هایی را استخدام کردند و به جمع‌آوری پول برای حمایت از این لابی‌ها مبادرت ورزیدند. دیاسپورا هندی با جلسات توجیهی، تماس‌های تلفنی و نامه‌های متعدد به کنگره‌ی آمریکا، و طی جلساتی با اعضای برجسته کنگره، تلاش داشتند تا اعضای کنگره را هم‌سو با اهداف هند نمایند تا لایحه را به صحن مجلس برسانند (Sharma, 2006).

با وجود برخی اختلافات درون گروه هند در کنگره بر سر ارزش ذاتی این قرارداد، جامعه‌ی هندو-آمریکایی مقیم آمریکا، همراه با اعضای برجسته خود، از طریق سازمان‌های هندو-آمریکایی مانند کمیته اقدام سیاسی ایالات متحده- هند (USINPAC)^۱ و انجمن آمریکایی-هندی و آموزش سیاسی (IAFPE)^۲، با گری آکرمن^۳ نماینده نیویورک، فرانک پالون^۴ نماینده نیوجرسی، سناتور جان کورنین^۵ در حال لابی بودند تا اطمینان حاصل کنند که ۳۹ عضو در سنا، و بیش از ۱۸۰ عضو در مجلس نمایندگان به این توافق رای بدهند. هندو-آمریکایی‌ها با ۴۳ عضو انجمن سیاهپوستان، و ۲۰ عضو انجمن هیسپانیک^۶ (صفتی که به مردم اسپانیایی زبان ایالات متحده اطلاق می‌شود) برای گسترش حمایت قانونی از این توافق تماس گرفتند. بیشتر لابی‌ها بر قانون‌گذاران منطقه کلان‌شهر نیویورک متمرکز شده بود (Sharma, 2006). اگر چه گروه‌های هندی-آمریکایی اذعان داشتند که توسط دولت بوش یا دولت هند هدایت نمی‌شوند. آن‌ها برای کمک به غلبه بر مخالفت در کنگره، قراردادهایی به ارزش ۱.۳ میلیون دلار با لابی‌های بانفوذ واشنگتن از جمله Patton Boggs، و با شخص رابرت بلک‌ویل^۷، سفیر سابق ایالات متحده در هند امضا کردند.

از سوی دیگر، با وجود آن که دولت‌ها و افراد خارجی از مشارکت در مبارزات انتخاباتی منع شده بودند؛ اما این موضوع در خصوص سازمان‌های مستقر در آمریکا مانند: کمیته اقدام سیاسی ایالات-متحده- هند (USINPAC) صدق نمی‌کرد. این سازمان که عمدتاً از طریق کمک‌های مالی پزشکان، مهندسان و سایر متخصصان ثروتمند هندی-آمریکایی تأمین می‌شد، بیش از دو میلیون دلار به اعضای کنگره در راستای دستیابی به توافق کمک کرد (McIntire, 2006) و یک گردهمایی کمک مالی برای سناتور هیلاری کلینتون^۸ رئیس مشترک ۳۹ عضو کنگره هند در سنا ترتیب داد.

1. United States India Political Action Committee

2. Indian American Forum for Political Education

3. Gary Ackerman

4. Frank Pallone

5. John Cornyn

6. Hispanic

7. Robert D. Blackwill

8. Hillary Clinton

(Sharma,2006). در نتیجه‌ی فعالیت‌های فوق، دیدارهای متقابل نخست وزیر هند مانموهان سینگ در سال ۲۰۰۵ و رئیس‌جمهور آمریکا جورج دبلیو بوش در سال ۲۰۰۶، به توافق هسته‌ای منجر شد. هر چند این توافق با مخالفت در جبهه داخلی در هر دو دولت مواجه شد. در هند احزاب چپ و حتی در کنگره‌ی ایالات متحده همه موافق این توافق نبودند. کنترل تسلیحات، عدم اشاعه، حفاظت از محیط زیست از موضوعاتی بود که موجب مخالفت گروه‌هایی خارج از کنگره در ایالات متحده می‌شد. در آمریکا، گروه‌های مخالف باور داشتند که با این توافق، هند ظرفیت نظامی خود را با جهش‌های زیادی گسترش خواهد داد. با این وجود، شورای بازرگانی ایالات متحده-هند^۱ (USIBC) و کمیته اقدام سیاسی ایالات متحده- هند، از این توافق حمایت کردند. انتقادات در هند با حذف راکتورهای تاسیسات نظامی از بازرسی آژانس بین‌المللی انرژی اتمی کاهش یافت. اما در ایالات متحده انتقادات همچنان وجود داشت. اما عزم و کار سخت مهاجران هندی همه چیز را تغییر داد، و شیوه‌ی عمل آنان در این زمینه تنها محدود به قدرت مالی نبود؛ بلکه آن‌ها از توان شبکه‌ای خود نیز استفاده کردند که به دلیل نمایش بی‌نظیر شبکه‌سازی در میان مهره‌های کلیدی خود، تحسین بسیاری از متفکران نسبت به مهارت‌های سازمانی مهاجران هندی را واداشت (Kirk, 2008d:292-294).

جدول ۲. سیاست‌مداران مطرح هندی - آمریکایی

Kamala Harris	معاون رئیس‌جمهور بایدن	Uzra Zeya	معاون وزیر امور خارجه در امور امنیت
Ami Bera	نماینده کنگره کالیفرنیا	Mala Adiga	معاون وزیر امور خارجه در برنامه‌های دانشگاهی
Pramila Jayapal	نماینده کنگره واشنگتن	Shri Thanedar	نماینده کنگره میشیگان
Rohit Khanna	نماینده کنگره کالیفرنیا	Tarun Chhabra	مدیر ارشد فن آوری و امنیت ملی

منبع: (Indiaspora,2023)

۲-۳ مدیریت کرونا، دیاسپورا هند

دیاسپورای بزرگ هند مدت‌ها است که برای دولت هند موهبتی بوده است (Thanawala,2021a). آن‌ها اخیراً در همه‌گیری کوید ۱۹ از قدرت سیاسی خود برای تحت فشار قرار دادن رهبران سیاسی و افزایش آگاهی استفاده کردند. بسیاری از پزشکان و کارکنان بهداشت

^۱. U.S.-India Business Council

هندو-آمریکایی، دولت بایدن را برای ارسال تدارکات به هند تحت فشار قرار دادند و دولت آمریکا را به افزایش تولید واکسن تشویق کردند. آن‌ها همچنین خواستار این بودند که ایالات متحده از مالکیت معنوی ساخت واکسن‌های کرونا چشم‌پوشی کند (Guardian, 2021).

سروتی سورباناریانان^۱، محقق خشونت در سازمان قضایی و تحقیقاتی جنوب آسیا (Saalt)، باور داشت که بحران کرونا «لحظه‌ی برآورد عملکرد واقعی دیاسپورا» را به همراه داشت (Guardian, 2021). سودهاکار جانالاگادا^۲ پزشک سرشناس هندی مقیم آمریکا با تماسی که با انجمن پزشکان آمریکایی^۳ داشت، توانست بیش از ۲ میلیون دلار پول جمع‌آوری کند. این انجمن که بیش از هشتاد هزار پزشک در ایالات متحده را نمایندگی می‌کند، از این پول برای خرید غلیظ‌کننده‌های اکسیژن استفاده کرد و شبکه پزشکی از راه دوری تشکیل داد تا بیماران هندی را به پزشکان در ایالات متحده متصل کند (Thanawala, 2021b). از سوی دیگر، هکار ناراسیمان^۴ گردآورنده کمک مالی حزب دموکرات که ریاست سامان‌دهی آمریکایی‌های آسیایی و جزیره‌ای اقیانوس آرام را بر عهده دارد، کمک زیادی به رساندن صدای هندی-آمریکایی‌ها به مقامات آمریکایی داشت. درخواست او از یکی از مقامات کاخ سفید منجر به بررسی مقامات آمریکایی به ارسال واکسن و تجهیزات از آمریکا به هند شد و پس از این درخواست، آنتونی بلینکن^۵، وزیر امور خارجه، در توییتی نسبت به موضع خود نوشت که ایالات متحده «به سرعت از مردم هند حمایت بیشتری خواهد کرد». جیک سالیوان^۶ مشاور امنیت ملی نیز در این راستا تلفنی با همتای هندی خود، آجیت دوال^۷ داشت و اعلام کرد که مواد خام مورد نیاز برای تولید واکسن را «فوراً در دسترس» هند به همراه منابع درمانی و تشخیصی سریع قرار خواهد داد. آدار پوناوالا^۸ مدیر عامل مؤسسه سرم هند، بزرگترین تولیدکننده واکسن در جهان، مستقیماً از رئیس جمهور بایدن در توییت درخواست خود را این‌گونه اعلام کرد که «اگر می‌خواهیم برای شکست دادن این ویروس در جهان متحد شویم، من متواضعانه از شما می‌خواهم که تحریم صادرات مواد خام به خارج از ایالات متحده را لغو کنید تا تولید واکسن افزایش یابد». در توییتی دیگر دکتر آشیش کومار^۹ رئیس هندی الاصل دانشکده بهداشت عمومی دانشگاه براون^{۱۰}،

1. Sruti Suryanarayanan

2. Sudhakar Jonnalagadda

3. The American Assn of Physicians of Indian Origin

4. Hekar Narasimhan

5. Antony Blinken

6. Jake Sullivan

7. Ajit Doval

8. Adar Poonawalla

9. Ashish Kumar Jha

10. Brown University

نوشت: «ایالات متحده چیزی حدود ۳۵ تا ۴۰ میلیون دوز واکسن استرازنکا^۱ دارد که هرگز از آن استفاده نکرده‌است، آیا می‌توانیم آن‌ها را به هند بدهیم یا به آن‌ها قرض دهیم؟» (Politico, 2021a).

دولت بایدن اما، در ابتدا نسبت به کمک‌رسانی به هند تعلل داشت، و حتی این ذهنیت ایجاد شده بود که ترامپ در مورد هند، سیاست‌های بهتر از بایدن اتخاذ می‌کند. از سوی دیگر، چین جزئیات کمک‌های خود به هند از جمله تحویل غلیظ کننده‌های اکسیژن را در توئیتر منتشر می‌کرد و رسانه‌های دولتی چین از این که چگونه بی‌عملی آمریکا بر افکار عمومی هند تأثیر می‌گذارد، ابراز خوشحالی می‌کردند. پکن امیدوار بود که بین هند و ایالات متحده شکاف ایجاد کند و شاید به‌طور مهملکی سیاست آسیایی بایدن را تضعیف کند (Wright, 2021). اما در نهایت به لطف فعالیت هندو-آمریکایی‌ها، اتاق بازرگانی ایالات متحده که اعضای بسیاری از آن‌ها در هند مشغول به فعالیت بودند، زنگ خطر را به صدا درآورده و بیانیه‌ای صادر کردند و از کاخ سفید خواستند تا «میلیون‌ها دوز واکسن استرازنکا را در انبار آزاد کند». در پی این صحبت‌ها، کاخ سفید اعلام کرد که ۶۰ میلیون دوز از این نوع واکسن را در هند و سایر نقاط جهان منتشر خواهد کرد. کمی بیش از یک هفته پس از این که لاکسمن نراسیمهان^۲ مدیر ارشد تجاری سابق هندی تبار شرکت پیسی^۳ و مدیر عامل موقت شرکت استارباکس^۴ برای اولین بار تماس خود را با کاخ سفید آغاز کرد، هواپیماهای مملو از تجهیزات پزشکی به سمت دهلی نو به حرکت درآمدند. جوشیپورا^۵ مدیر اجرایی سازمان ایندیاسپورا^۶، شبکه‌ای غیرحزبی از رهبران هندو-آمریکایی در گفت‌وگویی، موفقیت دیاسپورا هند در این زمینه را این‌گونه بیان کرد: «من نمی‌گویم که ما لزوماً تصمیم مقامات آمریکایی را تغییر دادیم؛ اما ما قطعاً در تسریع آن نقش داشتیم و تعهد بالاترین سطوح دولت به این تصمیم قطعاً تحت تأثیر کارهایی بود که ما به‌عنوان جامعه هندو-آمریکایی انجام دادیم» (Politico, 2021b).

در مجموع در خصوص کمک به تجهیز هند از سوی آمریکا در دوران همه‌گیری کوید، بسیج سیاسی جامعه هندو-آمریکایی در نقش یک کاتالیزور عمل کرد. اعضای دیاسپورا بلافاصله وارد عمل شدند و با چهار عضو هندی آمریکایی کنگره در دوران تصدی بایدن تماس گرفتند. از آنجایی که هندو-آمریکایی‌ها به‌طور متوسط حامیان قوی دموکرات‌ها و کمک‌کنندگان مالی به آن‌ها هستند،

1. Astra Zeneca

2. Laxman Narasimhan

3. PepsiCo

4. Starbucks

5. Joshipura

6. Indiaspora

مشارکت کنندگان کلیدی کمپین نیز مستقیماً با رئیس دفتر کاخ سفید ران کلین^۱، و رئیس جمهور جو بایدن تماس گرفتند (Kapur, 2021). امروزه پس از سال‌ها تلاش برای ایجاد نفوذ، جمع‌آوری پول، حمایت از نامزدها، هم‌اینک جامعه هندو-آمریکایی احساس قدرت و نفوذ واقعی خود را در دولت بایدن-هریس حس می‌کنند. در این میان، هر چند نباید منافع ژئوپلیتیک ایالات متحده و منافع جامعه تجاری ایالات متحده از این همکاری را از نظر دور بداریم (Politico, 2021c). به باور بسیاری از افراد از جمله، جوشیپورا، اکنون هند در جایگاهی قرار دارد که وقتی هندو-آمریکایی‌ها با مقامات آمریکایی تماس می‌گیرند، بالاترین سطوح دولت گوش می‌دهند و چرایی این موضوع به نقش پر رنگ جامعه مقیم هندی در آمریکا و رای ۶۵ تا ۷۰ درصدی آنان به بایدن در سال ۲۰۲۰، و تقریباً مشابه درصد رای به هیلاری کلینتون در سال ۲۰۱۶ می‌باشد. هر چند تنها قدرت هندو-آمریکایی‌ها به‌عنوان رای‌دهندگان نیست که ممکن است دولت بایدن را وادار به عمل کند؛ اکنون افراد هندی-آمریکایی نظیر: امی برا^۲، راجا کریشنامورتی^۳، رو خانا^۴، پرامیلا جایپال^۵ در کنگره فعالیت می‌کنند (Politico, 2021d). دیاسپوراها امروزه نه تنها مشعل‌دار فرهنگ و ارزش‌های کشورهای خود هستند، بلکه منبع قوی قدرت نرم نیز به شمار می‌روند. ملی‌گرایی مدنی از راه دور، نیروی محرکه به شکل لابی در سیاست خارجی است که در هنگام بلایای طبیعی آشکار می‌شود. بنابراین، جامعه دیاسپورا می‌تواند به نظرات نخبگان در صورتی که کشورهای مربوطه با هم مخالف نباشند شکل دهد. همان گونه که جورج کنان^۶ باور داشت که «گروه‌های قومی بر تصمیم‌های کنگره آمریکا در مسائل سیاست خارجی نسبت به دیدگاه‌های افراد دارای صلاحیت قوه مجریه قوی‌تر و مؤثرتر بوده‌اند» (Loreng, 2020).

نتیجه‌گیری

در قرن بیست و یکم، هندو-آمریکایی‌ها با درآمد خانوار تقریباً دو برابر میانگین، به ثروتمندترین و تحصیلکرده‌ترین جامعه قومی در ایالات متحده تبدیل شده‌اند. آن‌ها از طریق اعمال نفوذ زیرکانه از موقعیت خود در دیپلماسی دیاسپورا، توانایی خود را در هدایت سیاست‌های ایالات متحده در زمینه‌های حساس نشان داده‌اند. این تأثیر به ویژه در تلاش‌های هماهنگ آن‌ها در طول همه‌گیری کووید-۱۹ و توافق هسته‌ای مشهود می‌باشد. دیاسپورا هند در آمریکا در بالاترین رده‌های گفتمان

1. Ron Klain

2. Ami Bera

3. Raja Krishnamoorthi

4. Ro Khana

5. Pramila Jaypal

6. George F. Kennan

سیاسی فعالیت داشته و فعالانه در سیاست‌های فراملی شرکت کرده‌اند و نقش‌های مهمی را در پر کردن شکاف بین دو ملت به عهده گرفته‌اند. آن‌ها عملاً نقش تسهیل‌کننده را ایفا می‌کنند و روابط دوجانبه بین هند و ایالات متحده را به پیش می‌برند. تلاش‌های آن‌ها در پیشبرد پارادایم قدرت نرم در نتایج سیاست خارجی، در عین هم‌سویی با منافع راهبردی سرزمین مادری‌شان، بسیار مؤثر بوده است. همچنین مهاجرین هندی با استفاده از وابستگی‌های دیاسپوریک خود، ماهرانه از سیاست‌هایی در کشور میزبان حمایتی کنند که به نفع وطنشان است.

این پژوهش بی‌تردید این فرضیه را تأیید می‌کند که مهاجران هندی به‌عنوان پایه‌ای در تقویت روابط بین دو کشور عمل می‌کنند و در عین حال در جهت پیشرفت و رفاه هر دو کشور نیز گام بر می‌دارند. این امر بر اهمیت جایگاه مهم جامعه دیاسپوریک از نظر ثروت، تخصص و نفوذ سیاسی در کشور میزبان تأکید می‌کند، و به آن‌ها فرصتی می‌دهد تا از طریق مذاکره ماهرانه و حمایت استراتژیک، در طیفی از موضوعات تأثیر اساسی داشته باشند. در نتیجه، این پژوهش به‌عنوان شاهدهی بر نقش محوری مهاجران هندی در ایالات متحده است. مشارکت آن‌ها در کنگره، تعقیب منافع ملی، تسهیل میانجی‌گری دوجانبه از طریق دیپلماسی دیاسپورا، و مشارکت فعال در سازمان‌های حمایتی با نفوذ مانند کمیته اقدام سیاسی ایالات متحده-هند، انجمن هندو-آمریکایی برای آموزش سیاسی، و فدراسیون ملی انجمن‌های هندی-آمریکایی، به طور جمعی به شکل دادن به یک چشم‌انداز جهانی به هم پیوسته‌تر و سودمندتر کمک می‌نماید.

منابع و مأخذ

انگلیسی:

- Abebe, Alpha (2017), "Performing diaspora", **In Routledge Handbook of Diaspora Studies**, Edited by Robin Cohen and Carolin Fischer, p:56-58
- Akçapar, Ş. K. & Aksel, D. B. (2017) "Public Diplomacy through Diaspora Engagement: The Case of Turkey", **Journal of International Affairs**, Vol.12, No.4, p:137
- Bajoria and Esther Pan(2010),"The U.S.-India Nuclear Deal", Available at: <https://www.cfr.org/backgrounder/us-india-nuclear-deal>
- Baniwal, Madhulika (2018)," Factoring Indian Diaspora in the Indo – U.S. Relationship", Available at: https://icwa.in/show_content.php?lang=1&level=3&ls_id=4891&lid=3480
- Baubock, Rainer, Thomas, Faist (2010)," Diaspora and Transnationalism, Concepts, Theories and Methods", **IMISCOE Research**, Amsterdam University Press, p:131

- Bentz.A and Guyot.L(2021),” From Diaspora Politics to Host-society Politics: Strategies of Political Mobilization and Integration of South Asian Migrants”, **Open Edition Journals**, Available at: <https://doi.org/10.4000/samaj.7728>
- Betigeri, Aarti (2019), “The remarkable political influence of the Indian diaspora in the US”, Available at:<https://www.lowyinstitute.org/the-interpreter/remarkable-political-influence-indian-diaspora-us>
- Bound, K., Briggs, R., Holden, J., Jones, S. (2007), **Cultural Diplomacy**, Demos, London, UK
- Christian (2019),” Diaspora Diplomacy”, Available at: <http://www.aalep.eu/diaspora-diplomacy>
- Collins, Neil, Bekenova, Kristina (2017), “European Cultural Diplomacy: Diaspora Relations with Kazakhstan”, **International Journal of Cultural Policy**, Vol. 23, No. 6, P:2,4-6,3,7
- Dickinson, Jen (2020),” Visualising the Foreign and the Domestic in Diaspora Diplomacy: Images and the Online Politics of Recognition”, **Cambridge Review of International Affairs**, Vol.33, No.5, p: 752-777
- Gilles, Riaux (2013),” La diaspora, un Instrument de la Politique Étrangère de la République d’Azerbaïdjan, **Dans Revue Internationale et Stratégique**, Vol.4, No. 92, pages 28 à 39
- Hindustan Times (2021),” The Diaspora Dilemma”, Available at: <https://www.hindustantimes.com/opinion/the-diaspora-dilemma-hteditorial-101610294070862.html>
- Huntington, Samuel P. (2004), **Who are We? The Challenges to America’s National Identity**, New York: Simon & Shuster, p:285
- Kapur, Devesh (2021),” The Power of Indians Abroad”, Available at <https://foreignpolicy.com/2021/05/13/the-power-of-indians-abroad/>
- Karanou, Youly (2015),” Diasporas and International Relations”, **E-International Relations Pub**, p:1-2, Available at: <https://www.e-ir.info/2015/11/01/diasporas-and-international-relations/>
- Kirk, Jason. (2008),” Indian-Americans and the U.S.-India Nuclear Agreement: Consolidation of an Ethnic Lobby?”, **Foreign Policy Analysis**, Vol.4, No.3, p: 275 – 300
- Leira H, Neumann I (2013), **Diplomacy in a Globalizing World**, Oxford: Oxford University Press; p: 160–74
- Loreng, Eva (2020),” Diaspora and Foreign Policy: A Case Study of Indian Diaspora in the US”, **Center for International Politics, School of International Studies**, Central University of Gujarat, Vol. 8, Issue 3
- Mahalingam.k (2010),” India’s Diaspora Policy and Foreign Policy”, Available at: <https://grfdt.com/PublicationDetails.aspx?Type=Articles&TabId=30>
- McConnell, Fiona (2017),” Conceptualizing ‘Diaspora Diplomacy’: Territory and Populations Betwixt the Bomestic and Foreign”, **Progress in Human Geography**, DOI:10.1177/0309132517740217 p:235–55
- McIntire, Mike (2006),” Nuclear deal hones Indian-Americans' lobbying skills – Americas”, **International Herald Tribune**, Available at: <https://www.nytimes.com/2006/06/05/world/americas/05iht-lobby.1889315.html>

- Newland, Kathleen, Agunias Rannveig, Dovelyn (2012),” Comment Associer les Diasporas au Développement”, **Organisation Internationale pour les Migrations(OIM)** et le Migration Policy, p :15,32
- Nirappil F, Ali A (2021),” Living in Two Realities”: Indian Diaspora Reckons with Crisis Abroad, Available at: <https://www.washingtonpost.com/health/2021/05/01/india-diaspora-covid-response/>
- Nurse, K (2018),” Migration, Diasporas, Remittances and the Sustainable Development Goals in Least Developed Countries”, **Journal of Globalization and Development**, Vol.9, No.2, p:6
- Politico (2021), “How Indian Americans Got the President’s Ear”, at: <https://www.politico.com/news/magazine/2021/05/04/indian-americans-biden-485382>
- S. Rana, Kishan (2009),” India’s Diaspora Diplomacy”, **The Hague Journal of Diplomacy**, Vol.4, No,3, p:367
- Shain Y, Barth A (2003),” Diasporas and International Relations Theory Int Organ”, **International Organization**, p: 449–72, DOI: 10.1017/S0020818303573015
- Sharma, Ashok (2006), “Indo-US Nuclear Deal: Intense Lobbying”, The Institute of Peace and Conflict Studies (IPCS), Available at:http://www.ipcs.org/comm_select.php?articleNo=2049
- Srinivas, J. (2019), “Modi’s Cultural Diplomacy and Role of Indian Diaspora”, **Central European Journal of International & Security Studies**, Vol.13, No.2
- Teckchandani, Jyotika (2022) “Indian Diaspora and Economic Development of India”, Available at: <https://www.wionews.com/opinions-blogs/indian-diaspora-and-economic-development-of-india-443711>
- Thanawala, Sudhin (2021),” Mother India is in dire need’: Diaspora Rallies to Help Combat a COVID-19 Nightmare”, Available at:<https://www.latimes.com/world-nation/story/2021-05-06/india-diaspora-helps-fight-coronavirus-crisis>
- The Guardian (2021),” Like Purgatory’: Diaspora in Despair as India Sinks Deeper into Covid Crisis”, Available at: <https://www.theguardian.com>.
- The Hindu (2021)” Diaspora Playing Key Role in India-U.S. Ties”, Available at: <https://www.thehindu.com/news/national/tamil-nadu/diaspora-playing-key-role-in-india-us-ties-judith-ravin/article35794755.ece/amp/>
- Wright, Thomas (2021),” Biden’s Misstep in India”, Available at: <https://www.brookings.edu/blog/order-from-chaos/2021/04/30/bidens-misstep-in-india/>
- Yegavian, Tigran (2020),” Diaspora Models, Part 6”: Available at: <https://evnreport.com/raw-unfiltered/diaspora-models-part-6-india/>.